дашъ едно животно ритнало друго, послѣ второ, трето и т. н. Не само това, но и лицето на този говедарь, замязва на говедата, ако той ги обича. „Между каквито живѣешъ, такъвъ ставашъ“ казва пословицата.

Та въ това отношение, като живѣете въ това общество, трѣбва да се стремите да възприемате отъ него всичко онова, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова отъ обществото, което е врѣдно за врѣмето, туряйте настрана! Пазете се за самитѣ васъ! Азъ наричамъ тия послѣднитѣ нѣща „неприложими“. Тѣ сж остатъци, тѣ сж единъ атавизъмъ, опити на човѣшката мждрость. Такива нѣща има и въ науката, има и въ религията, има и въ обществения и въ домашния животъ. Затова ще се повърнемъ къмъ онова положение на нѣщата, което е вложено въ насъ. Всѣки трѣбва да знае, че начинитѣ и методитѣ за приложение се намиратъ въ самия него, а само за онѣзи сѣмена, които се намиратъ вложени въ вашата душа, или въ вашия организъмъ, се изискватъ външни условия които да спомагатъ на тѣхното израстване. Запримѣръ, вие слушате нѣкой виденъ музикантъ, но трѣбва да знаете, че не е учителтъ му, който го е направилъ музикантъ. Той е музикантъ благодарение на онѣзи дарби, които сж вложени въ него. Учителтъ само подпомага. Всѣки човѣкъ, който е музикантъ, челото му го издава за такъвъ. Степеньта на развитието на неговитѣ музикални органи показва до колко той е музикантъ, до колко т о й м о ж е д а т в о р и или не, до колко той е единъ обикновенъ или единъ великъ музикантъ. Това се опрѣдѣля отъ широчината на че-